

STARZINGER

FÖR KÄRLEKEN TILL PRINSESSAN

KAPITEL 20:

DEN SOM VAR BÄST LÄMPAD ATT BLI EN CYBORG

Dess intensiva ljusblå färg lyste starkt mot hans röda handske. Cogos blick var fixerad på den, precis som den hade varit dagar tidigare när han hade funnit ädelstenen i sanden på Månen. Han fann sig åter betagen av den och dess skönhet. Den tumnagel stora Månstenen verkade nästan glänsa av sig självt, som om den var magisk. Magisk, som hon. Unik, som hon. Vacker, som hon.

Han lutade sig tillbaka i cockpit ombord på Starcrow. Han färdades i lägsta hastighet. Aurora hade bett honom att resa hem och mot sin vilja lydde han henne. Men det fanns ingen anledning till att skynda tillbaka hem. Ingenting väntade honom på Jorden. Trots det hade han nu lämnat Great King bakom sig. Han befann sig fortfarande i utkanten av dess solsystem men huvudplaneten kunde inte längre synas med blotta ögat. Cogo hade inte sett sig om sedan han hade lämnat planetens yta. Han tordes inte. Han ville inte bryta sitt löfte till Aurora. Han skulle resa hem igen och han skulle leva. Det skulle bli fruktansvärt svårt och outhärdligt men han skulle göra det, för henne. Hon behövde honom, trots att en halv galax skulle skilja dem åt, och ett giftemål hon själv inte önskade men tvingades in i. Just därför hade han inte sett sig om. Om han hade gjort det hade han kanske inte haft styrkan att hålla sitt löfte. I hans hjärta kändes det allt mer och mer fel att lämna henne. Och hans magkänsla skrek åt honom att han begick ett enormt misstag. Men Cogo var lojal till henne och litade på Auroras omdöme. Hon var ju, på sitt sätt, ännu starkare än honom. Inte fysiskt. Men Drottningen ägde en förmåga som var långt mäktigare än alla hans krafter kombinerat. Han måste lita på henne. Eller i alla fall lyda henne.

Försiktigt och vördnadsfullt höll Cogo upp den transparanta blå ädelstenen mellan tummen och pekfingeret. Trots att han bar sin hjälm så hade han inga problem att beskåda dess briljans genom visiret. När han hade funnit den på Månen hade han lovat att om han någonsin fick träffa Aurora igen så skulle han ge den till henne. Han hade inte glömt bort det men så mycket hade hänt sedan dess och det hade aldrig funnits tillfälle att ge den till henne innan han gav sig av. Aurora hade motvilligt men bestämt hävdad att han var tvungen att ge sig av innan någon upptäckte honom. Och de sista ögonblicken hade de velat dela i varandras armar, inte med något annat.

Stenen befann sig därför nu, fortfarande, i hans ägo. Det hade inte varit hans avsikt, precis som med så mycket annat som hade hänt. Vad han skulle göra nu, med denna ädelsten och med återstoden av hans liv, det hade Cogo ingen aning om. Han var ofullständig utan Aurora, nu mer än någonsin när de båda hade delat sin kärlek till varandra och blivit älskande. Hans hjärta var krossat, men inga fler tårar föll längre, det kändes som om han inte hade några kvar, som om han t.o.m. hade berövats förmågan att kunna gråta. Vrede verkade snarare ta hans tårars plats, en närmast bottenlös vrede för att livet åter igen var så orättvist mot honom. Men den orättvisa som han utsattes för var ändå ingenting jämfört mot den orättvisa som Aurora från och med nu skulle bli tvingad

att leva i. Han förtjänade att straffas men inte hon. Inte hon. Vad för ont hade Aurora någonsin gjort?

Hur skulle han kunna gå vidare efter allt som hänt? Hur skulle han ens kunna fatta tycke för en annan kvinna, oavsett hur vacker, kärleksfull och rar hon ens skulle kunna vara? Ingen kunde mäta sig med Prinsessan. Aurora var en del av honom, en del av hans själ. Hon var varje syreatom han andades in, varje hjärtslag i hans bröst. När han nu tittade på Månstenen verkade det som om den glimmade i takt med hans andetag, som om den uttryckte hans smärta och sorg. När han hade startat från Great King hade den glimmat starkare. För varje minut han nu färdades ifrån Aurora, trots den mycket låga hastigheten, desto mindre glimmade Månstenen. Det var som om den, precis som galaxenergin, kände på sig att något var mycket, mycket fel i denna del av Universum.

Ett svagt statiskt knaster hördes plötsligt inne i cockpit. Cogo hörde det men ignorerade ljudet. Han fortsatte att stirra på Månstenen vars blåa skimmer allt mer blev försvagat ju längre bort från Aurora han färdades. Men kort efter det första knastrandet följde ett till, och ett till, vartenda i allt starkare ljudstyrka. Och tillslut i allt detta knastrande bröt en röst igenom via Starcrows högtalarsystem som var allt för bekant och som han inte kunde ignorera.

- ”Cogo!”

Det var en mans röst. En gammal mans röst.

- ”Va..?”

Överraskad av det oväntade avbrottet höjde Cogo blicken till sina instrument framför honom. Han kände genast igen rösten så snart han hade hört den uttala hans namn. Under hela hans än så länge korta vuxna liv hade han varit bekant med denne röst och det var tillräckligt länge för honom att omedelbart känna igen den.

- ”Är du där, Cogo? Svara mig, pojke!”

Cogo lade snabbt undan Månstenen och tryckte på svarsknappen.

- ”Professor Dodge?”

Skärmen framför honom lyste upp och visade det bekanta, äldre och skäggbeklädda ansiktet bakom rösten. Professorn verkade dock allt annat än glad över att få se honom.

- ”Cogo, var i all fridens namn har du hållit hus?” röt Dodge irriterat och viftade vilt med armarna i luften. - ”Vi har försökt att kontakta dig i flera dagar. Hur kan du vara så oansvarig!? Om kommunikationen nu åter är online, varför har du inte kontaktat oss som du skulle göra? Din uppgift var att rapportera tillbaka till oss så fort du visste någonting. Vad har du hållit på med?”

- ”Jag skulle vilja fråga er det samma,” fräste Cogo kyligt tillbaka.

- ”Förlåt?”

Den äldre mannens uppjagade humör hade inte den önskade effekt som han önskat. Det snarare väckte bara ännu mer liv i Cogos egna uppjagade känslor. Dodge hade säkert massor av frågor som han krävde svar på. Men Cogo hade egna frågor och han tänkte inte svara på någonting förrän en hel del frågetecken hade rätts ut först. På sätt och vis var han glad att Dodge nu kontaktade honom. Nu behövde han inte vänta tills han kom tillbaka till Jorden. Ju tidigare han fick sina förklaringar desto bättre.

- ”Jag vill tala med Doktor Kitty! Nu!” krävde Cogo. - ”Är hon där?”

Bakom Dodge uppenbarade sig den långa kvinnliga vetenskapsmannen. Hemma i labbet på Jorden steg hon genast fram till skärmen på Dodges vänstra sida så fort hon hade hört att Cogo krävde hennes närvaro.

- ”Jag är här, Cogo. Vad har hänt?”

Att se Kitty hade en lugnande effekt på honom men Cogo var fortfarande mycket upprörd.

- ”En hel del, skulle man kunna sammanfatta det,” svarade han henne med kontrollerad vrede. - ”Och jag hade inte behövt åka ända till Great King för att ta reda på det. Jag kunde lika gärna ha frågat er.”

Kitty kunde tydligt på den stora skärmen framför henne se hur irriterad den unge cyborgens var. Hans hjälm kunde inte dölja hans upprivna känslor, än mindre hans tonläge. Cogo var inte bara irriterad, han var förbittrad. Han hade nu förstått att hon hade undanhållit fakta ifrån honom, fakta som han nu hade lyckats ta reda på egen hand. Kitty kramade sin elektro-spira lite hårdare och nickade bekräftande till den unge mannen som befann sig i galaxens mittpunkt. Hon skulle inte dölja sanningen från honom längre.

- ”Du känner till att galaxenergin är i obalans.”

Det var inte den beklännelse som Cogo hade räknat med. Inte den viktigaste i alla fall. Ändå bekräftade han Kittys uppgift. Det var, trots allt, en del av den sanning som hade hållits undan ifrån honom.

- ”Ja.”

Kitty nickade åter igen och sänkte blicken. Cogo hade all rätt att vara arg, han gillade inte att hållas utanför och inte att få veta saker. Men Kitty hade haft sina skäl och det var dags att berätta varför.

- ”Jag ber om ursäkt för att jag inte informerade dig om mina misstankar innan du gav dig av,” förklarade hon. - ”Men med tanke på det känsliga läget i situationen ansåg jag det bäst att du fick upptäcka det hela på egen hand objektivt och med betydligt större tillförlitlighet än vad vi kan göra härifrån. Våra mätningar härifrån var inte tillräckliga för att ge några konkreta fakta. Jag ville inte att mina misstankar om galaxenergin skulle påverka ditt eget omdöme eller uppfattning, i fall jag skulle ha fel. Eller att du skulle av misstag riskera att avslöja för mycket för en möjlig motståndare.”

Hon förklarade. Och han hörde henne. Men det var ändå inte alls det som Cogo ville ha svar på. Hans tålamod rann ut. Aurora var nu bara timmar från det största misstaget i hennes liv, kanske det största misstaget i hela galaxen i modern tid. De hade inte tid med fler dumheter!

Alla hans känslor bubblade fram ur honom som ett kraftfullt vulkanutbrott och Cogo drömde frustrerat till kontrollpanelen framför honom med bägge nävarna. Det gav ett avbrott i ljud- och bildöverföringen till Jorden med två sekunder men inget mer. Men han hade kunnat, om han velat, ta i med ännu mer kraft.

- ”Jag struntar i den förbannade galaxenergin!” skrek han högt mot de bägge vetenskapsmännen hemma på Jorden, och hans oväntade och ursinniga utbrott fick dem att rygga tillbaka lite ifrån skärmen. - ”Jag talar om Auroras påtvingade bröllop!”

Det blev total tystnad i labbet under några sekunder. Doktor Kittys ögon smalnade. Hon visste inte vad det var frågan om men hon förstod genast att vad det än var så var det mycket allvarligt. Cogo skulle inte vara så här oerhört upprörd utan anledning.

- ”Bröllop?” frågade hon. Kitty och Dodge mötte frågande blickar med varandra innan de riktade uppmärksamheten mot Cogo på skärmen på nytt.

- ”Vadå för bröllop?” tillade Dodge.

Cogo knöt nävarna på nytt men lyckades tygla sin lust att slå till vad än han kunde komma åt den här gången. Om Starcrows styrning och datorer skulle bli förstörda var han

dödsdömd här ute i öppna rymden. Ett par timmar sedan hade det varit just det som hade förekommit i hans tankar men han hade lovat Prinsessan att han skulle leva. Och han tänkte hålla sitt löfte.

Men för den sakens skull tänkte han inte tolerera att han blev utnyttjad och gjord till åtlöje en enda minut till.

- ”Spela inte dumma!” varnade han dem båda. - ”Bröllopet som hon tvingas till för att rädda galaxen, vad annars!?”

Det blev åter igen totalt tyst ett par sekunder i andra änden av kommunikationen. Både Dodge och Kitty stirrade helt förstummade tillbaka på honom.

- ”Vad i hela fridens dar har du fått i skallen den här gången, pojk?” var Dodge till slut tvungen att fråga honom. Förbluffad skakade Cogo på huvudet. Hur vågade de ens förneka det!? Och såra honom genom att försöka få honom att tro motsatsen?

- ”Våga inte förolämpa mig med några lögner! Jag har fått mer än nog nu!”

Cogo höjde ett varnande finger åt dem båda. Bara för att de befann sig 30 000 ljusår bort var det ingen trygghet om det han fruktade verkligen var sant. Inget avstånd i Universum kunde vara stort nog om det verkligen var på det sätt som Prinsessan hade sagt honom. Det var det värsta av svek om det verkligen var sant, speciellt eftersom de nu dessutom spelade helt oskyldiga. Blotta tanken gjorde Cogo nästan gråtfärdig. Det verkade som om han kanske hade några tårar kvar, trots allt.

- ”Må så vara att ni utnyttjar mig till era små experiment, jag kan ta det. Men hur ni kan göra detta mot Prinsessan?!” krävde han att få veta. - ”Hur kan ni tvinga henne till det här vansinnet!?”

Doktor Kitty tog ett par bestämda steg närmare den stora skärmen. Hon var förbluffad, t.o.m. chockad, av Cogos anklagelser. Men hon var varken förnärmad eller rädd. Det var tydligt att ett stort missförstånd rådde här och det var ytterst viktigt att desarmera Cogos ilska först av allt.

- ”Vänta lite, Cogo. Lugna dig, snälla du,” bad hon mjukt. - ”Jag förstår inte alls vad du pratar om. Vi skulle aldrig tvinga Aurora till något som hon inte vill.”

- ”Det gör ni ju! Och ni utnyttjar hennes tillit och lojalitet till er.”

Cogo var obeveklig. Han hade alltid haft sådan enorm respekt till både Dodge och Kitty. Tanken på att bli lurad av dessa två annars alltid så ärliga människor skar djupt i hans hjärta. Men sveket mot Aurora var betydligt värre och smärtsammare. Han slängde en hastig blick till Dodge på Kittys högra sida. Han mindes vad den korte Professorn hade uppmanat honom att göra innan han sist hade lämnat Jorden. Och i denna stund kändes precis allt som en enda stor konspiration.

- ”Var det här den egentliga anledningen till varför ni skickade mig hit? För att tvinga mig att komma över henne genom att se henne gifta sig med en annan man?”

Den unge cyborggen var arg och sårad, därför var han också irrationell. Doktor Kitty avbröt innan hennes manlige kollega till höger om henne svarade med något som bara skulle göra Cogo ännu argare.

- ”Säg mig, Cogo, vem har berättat allt det här för dig?”

Hennes fråga förvånade honom.

- ”Aurora själv,” svarade han, irriterad över att ens behöva svara på en sådan uppenbar sak.

- ”Så du har träffat henne?” insisterade Kitty att få veta. Hon måste få veta!

- ”Naturligtvis! Och hon är inte den enda jag har träffat. Även Haka och Djorgo kände till bröllopet, dem är på Great King just nu för att närvara vid vigseln idag. De trodde jag

hade kommit dit av samma anledning. Det verkar som alla kände till det här, utom jag. Men Prinsessan trodde att jag visste, att ni hade informerat mig, Doktorn.”

Den annars alltid så behärskade Kitty svalde ner den klump i halsen som Cogo medgivande gav henne. Hon förstod fortfarande inte orsaken, hon hade inte alla fakta, men hennes målmedvetenhet att lösa detta mysterium bara ökade ju mer Cogo berättade för henne. Men först måste de lugna ner deras hetlevrade cyborg. Här och nu var det högsta prioritet.

- ”Cogo, jag vill att du nu lyssnar mycket noga och uppmärksamt till vad jag har att säga dig,” bad hon med bestämdhet. - ”Det enda som jag inte informerade dig om var mina misstankar rörande galaxenergin. Att Drottning Aurora ska ingå äktenskap är en lika stor överraskning och chock för mig som det måste vara för dig.”

Hon höll sin elektro-spira över sitt hjärta för att ge än mer vikt åt sina ord. Inombords bad Kitty att Cogo skulle bryta sig ur sitt ursinne och verkligen lyssna på henne.

- ”Det svär jag på!” tillade hon.

Den här gången blev det tyst i Starcrows cockpit i stället. Cogo hade inte missat Kittys uppriktiga ton och han ville verkligen tro henne. Mer än någonsin kände han sig nu förvirrad. Aurora hade varit så säker på sin sak. Vem av kvinnorna talade sanning? Vem av dem hade fel? Hans magkänsla hade redan ett svar men just nu ville han inte lyssna till den.

- ”Vad menar ni, Doktorn?” var han tvungen att fråga. - ”Enligt Aurora så är ni den som starkast har försökt övertala henne att göra det här.”

Doktor Kitty skakade på huvudet utan tvekan och med absolut uppriktighet.

- ”Det är inte sant, Cogo. Kommunikationen med Great King kom tillbaka för bara några minuter sedan, det är därför vi kan talas vid här och nu. Innan avbrottet i kommunikationen startade för en och en halv vecka sedan har Aurora *aldrig* talat med mig om några bröllopsplaner. Och jag har sannerligen inte talat med henne om någon sådan sak”

- ”Va!?”

Cogo spärrade upp ögonen.

- ”Är detta sant, Doktor Kitty?”

Han tog av sig hjälmen för att kunna se henne ännu bättre, i fall hans ögon, ifall alla hans sinnen lurade honom. Men varken hans ögon eller öron uppfattade den kvinnliga vetenskapsmannen fel.

- ”Du har mitt hederord, Cogo,” svarade Doktor Kitty honom. - ”Vad jag säger dig är sanningen. Varken jag eller Professorn skulle ljuga för dig.”

En kraftig ånger föll över den unge cyborg.

- ”Jag vet...”

Han visste att hon talade sanning. Han trodde henne. Varför hade han någonsin tvivlat? Kitty hade fullständigt rätt, varken hon eller Dodge skulle ljuga för honom, de hade ingen anledning att ljuga. Varför hade han misstrott dem? Cogo skämdes och han gjorde ingen ansträngning för att dölja det, vilket var ytterst lugnande för de båda vetenskapsmännen i labbet.

Ändock, mysteriet förblev obesvarat och lämnade dem nu med ännu fler frågor än svar. Aurora hade försäkrat honom om att Kitty hade varit den starkaste drivkraften bakom hennes beslut att gifta sig med Nehr. Cogo vägrade tro att Prinsessan hade ljugit för honom. Han hade märkt om hon hade det, han hade känt det genom den mystiska kontakt

han delade med henne. Han skulle ha sett det i hennes ögon. Det sista Aurora var var en lögnare.

- ”Men... hur är detta möjligt..?” frågade han. - ”Prinsessan sa att hon har varit förlovad i ett par månader. Jag förstår inte varför hon skulle undanhålla det ifrån er.”

- ”Det skulle hon inte,” svarade Kitty med bestämdhet. - ”Jag känner Aurora alltför väl. Om hon skulle gifta sig så hade hon velat ha mig närvarande. Vem som än har talat med henne så är det inte jag.”

Kittys ord fick det att vrida sig i magen på honom. Plötsligt fick det Cogo att inse att det kanske fanns en helt annan möjlighet här, ett helt annat svar att finna, en annan sida på historien. Han hade låtit sig bli förblindad. Varken Aurora eller Kitty talade osanning. Men det betydde att det måste finnas en annan, en okänd tredje person, som vilseledde dem alla med en lögn. Varför hade han inte övervägt detta tidigare? De hade ju faktiskt blivit drabbade av något liknande en gång tidigare och även då gått i dess fälla.

Något nervös vände han uppmärksamheten till Kitty igen på skärmen framför honom.

Tills han verkligen visste hur det låg till var det viktigt att han nu valde sina ord rätt. Och han visste precis hur han skulle gå till väga.

- ”Doktor Kitty, får jag fråga er en sak? Innan jag reste så berättade jag för er om de fantastiska, underbara drömmar jag har haft på senaste tiden, minns ni det?”

Kitty rynkade pannan. Det där stämde inte.

- ”Nej, du sa att du hade haft hemska mardrömmar under en längre tid rörande Aurora, att du ser henne dö på hemska sätt,” svarade hon. Professor Dodge tittade undrande på bägge två. Det här var mer än vad han visste om.

På skärmen framför dem såg de Cogo sucka djupt i stor lättnad.

- ”Vad ni säger är sant,” bekräftade han. - ”Tack, Doktorn. Det var det jag ville veta, att det verkligen är er jag talar med. Och att ni vet att detta verkligen är jag. Ingen annan än den verkliga Doktor Kitty och Jan Cogo känner till det samtalet.”

Kitty nickade. Hon förstod nu varför Cogo hade ställt sin fråga. Han kunde vara en riktigt klyftig ung man ibland.

- ”Du misstänker att någon annan har uppträtt i mitt ställe,” sa hon. Cogo nickade.

- ”Det har skett förut, när vi befriade planeten Solblå,” påminde han. Dodge nickade instämmande nu också när han förstod vad de båda talade om, till viss mån i alla fall. Och om Cogo hade rätt hade de alla mycket att oroa sig för.

- ”Om så är fallet så måste den som har skickat dessa falska meddelanden till Drottningen i ert ställe, Doktorn, vara den samme som har stört informationsöverföringen för att förhindra att rätt kommunikation når fram.”

- ”Det är det mest logiska att anta i det här skedet, Professorn,” höll Kitty med honom om. - ”Tyvärr måste vi nog då också anta att de meddelanden vi har mottagit från Aurora är lika falska. Vi måste analysera de meddelanden vi har fått av henne som vi har sparade för att vara helt säkra. Men det är nog omöjligt att avgöra när detta bedrägeri startade. Vem det än är som har lurat oss kan sin sak.”

- ”Ni har rätt, Doktorn,” instämde Dodge och började att vanka fram och tillbaka samtidigt som han tänkte högt. - ”Att kunna slå ut och manipulera kommunikationstrafiken i ett helt solsystem kräver stor kundskap och resurser. För att kunna åstadkomma en sådan enorm bedrift krävs en omfattande utrustning och anläggning för att driva den och lägga sedan till tiden att både bygga och installera den, dessutom i hemlighet.”

- ”Det är inte allt, Professor Dodge,” tillade Kitty med varnande ton. - ”Den eller dem som har gjort detta känner oss väl. Aurora, du och jag, och förmodligen även Cogo, Haka

och Djorgo. De vet hur vi ser ut, hur vi talar och låter, t.o.m. hur vi tänker och vad för relationer vi har till varandra. Jag fann aldrig någon anledning att tro att Auroras meddelanden kunde vara falska. Och från vad jag förstår nu så har Aurora aldrig misstänkt den information som hon har mottagit i mitt ställe. Det här är ett lurendrejeri som är lika otäckt som skickligt.”

Hon vände genast blicken mot skärmen.

- ”Cogo, är Aurora i säkerhet?”

Han sänkte blicken. Hela tiden hade han gjort som han hade blivit tillsagd; Aurora hade bett honom att åka tillbaka hem. Men nu insåg Cogo verkligen vidden av det stora misstag det var att han hade lytt henne denna gång.

- ”Jag är inte så säker på det,” erkände han ärligt. Vad som nu hände på Great King hade han ingen aning om. Ingen alls. Det enda han visste helt säkert var att Aurora fortfarande var vid liv, han kände det inombords. Men om hon var i säkerhet var en helt annan sak.

Han visste inte. Och det skrämde honom.

- ”Inte säker?” utbrast Dodge. - ”Var sjutton är du någonstans, pojk!?”

- ”Jag är en stunds resa ifrån Great King. Jag är vid den yttre gränsen av dess solsystem.” Dodge höll på att bli tokig.

- ”Vad gör du där, idiot!?” frågade han och viftade åter med armarna i luften. - ”Hur kan du lämna Drottningen ensam? Utan beskydd!?”

- ”För att hon bad mig att fara hem,” förklarade Cogo, även om han nu kände att det var ingen ursäkt. - ”Jag försökte tala förstånd med henne men hon vägrar lyssna på mig. Hon är så övertygad om att det här är det enda sättet att rädda galaxen.”

Doktor Kitty steg ännu närmare den stora, cirkulära väggskärmen. Enda sedan kommunikationen med Cogo hade startat hade hon noga observerat honom. Att sända tillbaka honom till Great King hade visat sig vara klokare än vad hon själv först hade anat. Förutom att han redan hade bekräftat hennes nya farhågor gällande galaxenergin så gav han dem nu helt ny information som var högst oroväckande men inte desto mindre viktig. Utan honom på plats hade de aldrig fått veta något av detta, förrän det var försent. Och Cogo hade alltid haft en känsla för detaljer. Han var en god observatör och också en god lyssnare, när han valde att lyssna. Och Aurora fick honom ofta att lyssna.

- ”Cogo, vad exakt har Aurora sagt om sina avsikter?” frågade hon. - ”Det är jätteviktigt att du berättar allt du vet. Vad tänker hon göra?”

Att höra Doktor Kitty så oroad gjorde honom bara ännu mer nervös. Dodge hade rätteligen skällt på honom; vad gjorde han här när han borde vara vid Auroras sida och hålla ett vakande öga på henne? Cogo drog ett djupt andetag och försökte verkligen minnas allt som Aurora hade berättat om hennes avsikter bakom hennes oönskade bröllop och hur det hängde ihop med obalansen i galaxenergin.

- ”Hon tror att hon kan återskapa balansen i galaxenergin igen men hon kan inte längre göra det ensam.”

De två vetenskapsmännen på skärmen såg ut som levande frågetecken. Att kunna förvåna dessa två, framför allt Doktor Kitty, var i sig kanske en bedrift. Men ingen som Cogo önskade med tanke på allvaret i saken.

- ”Fråga mig inte varför,” tillade han omedelbart och gestikulerade med händerna. Varför Aurora plötsligt var oförmögen att sköta denna viktiga uppgift på egen hand, varför hennes krafter oförklarligt verkade ha försvagats, hade han ingen förklaring till. Aurora själv visste inte svaret och Cogo hade märkt att hon var djupt oroad, mer än vad hon hade medgivit. En oro han själv kunde förstå. Om han själv blev försvagad och verkningslös i

alla sina cyborgnetiska förmågor utan förklaring hade han också undrat vad det var frågan om. Att hon hade tappat så mycket av sin förmåga måste verkligen ha skrämmt henne ordentligt, så till den grad att hon på allvar tänkte gifta sig med en man hon inte älskade bara för att denne hade lovat att hjälpa henne där hon nu själv verkade vara försvagad och verkningslös. Rädsla kunde verkligen göra en desperat.

- ”Den här mannen som hon tänker gifta sig med har tydligen speciella krafter som kan hjälpa henne,” fortsatte Cogo. - ”Men, enligt vad hon har sagt mig, så måste han lämna sin planet, Ledzah, för att kunna hjälpa henne att uppehålla balansen. Eftersom han är Ledzahs ledare är ett giftemål dem två emellan enda sättet som hans planet tillåter detta.”

Cogo svalde hårt. Han kunde inte dölja sin egen oro för henne särskilt väl. Och han visste att han inför dessa två personer inte behövde göra det heller. De visste mycket väl hur mycket han älskade henne. Men vad som hade hänt mellan honom själv och Aurora de senaste dagarna ville han hålla för sig själv, såvida inte han fick en direkt fråga om saken. Inte för att Cogo ville dölja något men hans numera betydligt mer intima förhållande till Prinsessan hade ingenting att göra med deras nuvarande problem och det skulle inte ge något svar på alla deras frågor. Men framför allt ville han vara diskret, för Auroras skull. Hon hade inget sagt om att han kunde berätta för någon, inte ens för Kitty. Och tills han fick höra annorlunda så var deras intima hemlighet säker hos honom.

- ”Aurora är så förtvivlad, Doktor Kitty,” fortsatte han och hans röst darrade. - ”Hon försöker vara stark men jag ser desperationen i hennes ögon. Hon vill inte gifta sig men hon tror inte att hon har något val. Hennes vilja att rädda galaxen går före hennes egen lycka. Och jag kan inte rädda henne...”

- ”Det är precis det du *kan*, Cogo! Och vad du *måste* göra!”

Kitty kunde inte vara tydligare om saken. Och det var av yttersta vikt att Cogo insåg att han inte kunde ge upp, även om Aurora själv verkade ha gjort det.

- ”De fakta vi har är knapphändiga men att Aurora felaktigt tror att jag har beordrat henne att ingå i detta äktenskap är tillräckligt för oss att ingripa,” fortsatte hon. - ”Detta är *ytterst* allvarligt! Great King lyder inte under någon annan planets lagar, ingen regeringsmakt har någon rätt att kräva något av Drottningen. Det låter mer som att någon utövar utpressning över henne utan att hon förstår det själv.”

Cogo kunde inte ha sagt det bättre själv. Det gladdde honom att Kitty verkade göra precis samma analys, trots att hon fortfarande var kvar på Jorden och inte hade hört Auroras förklaring.

- ”Det var precis det som jag försökte säga henne,” förklarade han och knöt åter näven i frustration när han blev påmind om varför allt det här skedde. - ”Det måste vara den där förbannade Lord Nehr som ligger bakom alltihop! Han har allt för mycket att vinna på allt det här.”

- ”Vänta lite..!”

Professor Dodge avbröt och steg närmare skärmen. Han stirrade på honom med en överraskad oro som Cogo inte kunde minnas att han någonsin hade sett hos den korte vetenskapsmannen tidigare.

- ”Nehr?”

Dodge var säker på att han hade hört rätt. Men han var tvungen att upprepa frågan. Han hoppades att han hade hört fel.

- ”Var det så han hette, Cogo? Nehr?”

- ”Ja. Det är karln hon tänker gifta sig med,” svarade Cogo. - ”Men jag vet inte mycket mer än så, jag har bara sett honom utan att han visste att jag var närvarande.”

Den unga cyborggen grimaserade när han insåg att han var tvungen att göra ett erkännande.

- ”Jag liksom spionerade på dem utan att de visste om det.”

Hans erkännande väckte ingen reaktion. Cogos oskyldiga spioneri under natten innan saknade helt betydelse i jämförelse med de minnen som nämndet av detta namn innebar för Dodge. Oron växte i den gamle mannens ansikte och det gick inte Cogo förbi.

- ”Hur så, Professorn? Hur känner *ni* till hans namn?”

Dodge svarade inte på hans fråga. Han kunde inte innan han var säker på att de båda refererade till samma individ. Inombords bad han att de inte gjorde det.

- ”Kan du beskriva honom?” undrade Dodge. Cogo började tänka efter. Han insåg plötsligt att trots att han hade spionerat på Nehr igår kväll så var hans minnesbild av karln inte helt tydlig. Det hade troligtvis mer att göra med hans svartsjuka och onda aningar om honom än dålig observationsförmåga och dåligt minne. Men det som han kunde minnas var mycket tydligt.

- ”Uhm... få se... Han är humanoid. Mellan 30 till 35 års ålder skulle jag gissa. Lång, välbyggd. Brunhårig. Vältalig men snackar ändå bara en massa smörja.”

- ”Humanoid säger du. Och lång...”

Dodge lyssnade tydligt till Cogos beskrivning. Än så länge var han inte helt säker. Och pojken hade redan nämnt att denne Nehr var ledare på planeten Ledzah. Om han var därifrån var det inte den person som Dodge tänkte på. Men Cogo måste berätta mer innan man kunde dra några slutsatser.

- ”Är han mycket lång, drygt en halvmeter längre än du själv?” frågade Professorn.

- ”Nej, nej,” rättade Cogo genast. - ”Han är ingen Ledzaher även om alla påstår att han är deras ledare.”

Det var precis det som Dodge hade hoppats på att *inte* få höra. Han drog ett djupt andetag innan han ställde nästa fråga, en fråga betydligt viktigare än den tidigare.

- ”Tror du att han skulle kunna vara en människa, Cogo? En Jordvarelse som vi?”

Frågan i sig var absurd. De enda Jordvarelser som någonsin hade lyckats resa hela vägen till galaxens mitt var de själva. Avståndet och farorna för mänskligheten hade fram tills nu helt enkelt varit allt för enorma. Och de skulle fortsätta att vara det ett bra tag till eftersom mycket få hade tillgång till de resurser som nu kunde klara en sådan farlig och krävande färd. Det fanns många andra humanoider på åtskilliga världar i denna del av galaxen men det fanns alltid något i deras utseende som skilde dem åt från den mänskliga rasen. Nehr var uppenbart inte ursprungligen från Ledzah, han var helt enkelt alldeles för kort för det och hans proportioner talade helt emot att han skulle kunna vara någon dvärg eller liknande. Men vad var han då? Vilket folk från vilket solsystem kom han ifrån? När Cogo tänkte efter ordentligt kunde han bara dra en slutsats. Likheten var allt för stor. Men hur kunde det vara möjligt?

- ”Kanske,” tvingade han ändå sig själv erkänna som svar. - ”Han ser absolut mänsklig ut, utan tvekan. Men jag fick hela tiden en känsla av att allt inte är som det ska, därför avfärdade jag tanken på att han kan vara människa. Tyvärr såg jag honom inte så tydligt, rummet var ganska nedsläckt och jag hörde honom mest.”

Cogo hörde själv hur absurd hans beskrivning lät. Hans ögon hade sett en manlig Jordvarelse, trots att det borde vara omöjligt. Och samtidigt sa hans magkänsla honom att mannen han hade sett på besök hos Aurora inte var mänsklig, samma magkänsla som hade varnat dem för monster så många gånger tidigare. Trots det verkade Professorn ta hans beskrivning på fullaste allvar.

- ”Men du tror han kan vara människa?” frågade Dodge åter igen, insisterande. Cogo var ärligt talat inte alls säker längre på vad han skulle tro om vad Lord Nehr var för något. Men om han var tvungen att gissa visste han vad han skulle tro. Och det var just det svar som han gav till Professorn.

- ”Ja.”

Dodge blev väldigt tyst. Även om Cogo kanske inte gav honom mer än en kvalificerad gissning så var det oroväckande tillräckligt. Han kliade sig nervöst i det långa, vita skägget, en gest som inte gick den unge cyborggen förbi. Vad var det Dodge undvek att berätta? Namnet Nehr var mycket högst ovanligt förekommande, trots alla miljarder kända individer i galaxen. Hur kunde detta namn vara bekant för honom, trots avståndet på 30 000 ljusår?

- ”Men hur kan det vara möjligt? Vilka är oddsen att stöta på en annan människa här i galaxens mittpunkt?” undrade Cogo. - ”Det finns inga andra ifrån Jorden än vi som har rest ändå hit. Eller..?”

Dodge vände sig hastigt om. Blotta åsynen av Cogo väckte en massa minnen till liv, en del inte helt utan bekymmer. Minnen från en tid då några få incidenter som hade verkat harmlösa där och då hade satt igång en lång kedjereaktion av konsekvenser. Och det verkade pågå fortfarande! Modfälld lade han handen på pannan.

- ”Gode Gud, jag hoppas att jag har fel!” utbrast han.

- ”Vad är det, Professor Dodge?” frågade Kitty. Hennes kollegas allt mer växande oro verkade allvarlig. Och det verkade finnas mer i den historien än vad han hade delat med sig. Dodge hörde henne. Hans avsikt var inte att vara oartig när han valde att inte svara henne men han ansåg det viktigare att gå rakt på sak och testa Cogos minne i denna fråga. Ett minne som tydligen svek den unge cyborggen.

- ”Minns du inte Nehr, Cogo?”

Förvånad över frågan ryckte Cogo på axlarna.

- ”Borde jag göra det?” undrade han. Dodge suckade. Han var lite besviken men trots allt inte förvånad. Åren hade gått och mycket hade hänt i Cogos liv sedan dess. Och den unge mannen hade inte haft någon större anledning att minnas. Men det hade Dodge.

Han gav Cogo en allvarsam blick. Om pojken inte mindes nu visste han inte vad han skulle ta sig till.

- ”Nehr var din starkaste konkurrent när jag utsåg den som jag skulle acceptera till mitt sista cyborgprojekt! Om inte du hade varit så övertygande på alla punkter hade jag troligtvis valt honom i stället.”

- ”Va? Är det *den* Nehr!?”

Cogo flämtade till och lutade sig fram mot skärmen med uppspärrade ögon. Han mindes nu vem Professor Dodge talade om. Men det kunde inte stämma. Det var löjeväckande. Han kunde knappt hålla sig för skratt medan han skakade på huvudet.

- ”Nej, du driver med mig, Professorn! Det kan inte vara...”

- ”Vänta.”

Med en gest bad Dodge Cogo att avvakta lite medan han skyndade tillbaka en bit in i det stora labbrummet till en datorterminal. Där började han genast söka i den enorma databasen. Sedan Dodge hade börjat samarbeta med Doktor Kitty för många år sedan hade han överfört all sin forskning till hennes servrar. Och just nu var det behändigt att

snabbt komma åt något som han ville visa Cogo som förhoppningsvis skulle få den unge cyborggen att sluta tvivla.

- ”Jag har fortfarande all information och data av samtliga som deltog i alla mina cyborgprojekt sparade,” förklarade han medan han sökte efter informationen. Kitty, som stod kvar vid den stora, cirkulära väggskärmen, nickade svagt för sig själv. Hon hade redan börjat förstå vart det här var på väg. Vart det alltid hade varit på väg. Bitarna började redan falla på plats för henne. Bitar av ett stort pussel som de fram tills nu inte hade haft en aning om existerade. De alla hade missat det för de hade inte vetat om att de skulle leta efter kopplingen, förrän nu. Utan Cogo hade de fortfarande inte vetat.

Dodge återvände till Kittys sida. I ena handen höll han ett litet USB minne som han kopplade in i ett uttag. Vid en knapptryckning sände han iväg informationen till Starcrows dator. Överföringen skulle ta några ögonblick. I hans andra hand höll han en skärmlatta med samma information som han ville dela med sin kvinnliga kollega. Kitty behövde se det här lika mycket som Cogo.

- ”Mannen jag tänker på var på den här tiden när den här bilden togs bara något år äldre än du är nu. Vilket passar in om mannen du såg igår kväll är nu i tidiga trettioårsåldern.” Efter att som hastigast ha visat bilden för Kitty höll Dodge upp skärmlattan för Cogo att se. Överföringen från USB minnet skulle nog ta några sekunder till och Professorn hade just nu inte tålmodet att vänta.

- ”Titta noga, Cogo. Är det här mannen du såg hos Aurora?”

Cogo lutade sig ännu närmare datorskärmen i Starcrows cockpit. Han gjorde som Dodge sa och tittade riktigt noga. Bilden på skärmlattan i Dodges hand var liten men ändå tydlig. Och Cogo kände igen den på mer än ett sätt. Han hade själv fått en precis likadan bild tagen när han ingick i cyborgprojektet, alla testpersoner som hade ingått i programmet hade fått flera sådana här bilder tagna. Men stilen på fotografiet var inte det enda bekanta. Ansiktet på bilden var inte främmande. Det hade bara varit länge sedan sist Cogo hade sett det.

Tills igår kväll.

- ”Ja,” svarade han helt säkert och kände hur de kalla kårarna kröp efter ryggraden. - ”Ja, det där är mannen jag såg med Aurora.”

Överföringen var nu fullbordad och samma bild laddades upp på Starcrows skärm i nedre högra hörnet. Och det var inte bara en bild utan åtskilliga fler, med också tillhörande text. Cogo kunde nu studera dem alla ännu tydligare. Han hade inte tagit miste. Några år hade passerat sedan dessa bilder hade tagits men förändringen i ansiktsdragen var minimala och kunde inte misstolkas. Mannen på bilderna tillhörde hans förflutna, hade ingått i samma cyborgprojekt som han själv, precis som Dodge påstod. Mannen på bilderna var samma person som han hade sett Aurora tala med igår kväll, hennes fästman och blivande make. Mannen på bilderna var Nehr.

- ”Ha! Nu minns jag honom!” utbrast Cogo och kunde inte låta bli att flina brett och hjärtligt, med en stor dos skadeglädje dessutom. - ”Den arrogante skrävaren! Han var så patetisk att jag nästan helt hade glömt bort honom. Han påstod att han var så överlägsen men det märkte jag aldrig.”

Hemma i labbet på Jorden fnös Dodge irriterat. Han hade hoppats att Cogo skulle reagera annorlunda efter att ha fått sitt minne uppfriskat. Detta var sannerligen inget att skratta åt.

- ”Var inte så arrogant själv, pojk!” påpekade han varnande. - ”Nehr hade alltid goda resultat.”

- ”Visst. Men aldrig bättre än mina,” påminde Cogo utan någon avsikt att dra tillbaka sitt hänflin. - ”Det konstaterandet är inte arrogans, Professorn, det är fakta! Nehr var aldrig snabbare, mer uthållig eller bättre än mig för han kunde aldrig vara spontan. Han saknade modet att vara impulsiv och ta risker. Han verkade sakna mod överlag faktiskt.”

Minnet av den högdragne Nehr som ständigt hade påstått att han var bättre än alla de andra testpersonerna i projektet började nu sakteligen återvända. Cogo hade glömt bort honom för att Nehr aldrig hade tagit sig till slutet av uttagningarna, och för att han helt enkelt inte hade varit värd att minnas. Cogo hade aldrig gillat honom och att de båda hade varit konkurrenser om samma livsomvärdande belöning hade inte varit enda orsaken. Mannens attityd hade varit bedrövlig. Mycket snack men väldigt lite verkstad. Och Cogo höll fast vid sin åsikt, den Nehr han hade lärt känna under dessa uttagningar hade inte varit särskilt våghalsig när prövningarna hade blivit allt tuffare. Han mindes särskilt väl ett test som endast han själv hade vågat utföra av alla i hela gruppen av testpersoner, det test som ville att man skulle kasta sig ifrån en klippkant utför ett mindre stup med endast en lina fäst vid ens ena fot som skulle rädda en från en säker död i sista sekunden. Ingen annan hade vågat göra det. Men Nehr i synnerhet hade fegat ut innan de ens hade tagit sig upp till avsatsen. Hans argument hade varit att han inte hade förstått meningen med testet, att det var löjligt, meningslöst och slöseri med tid. Varför utföra ett sådant stunt som enbart människa när hela projektet gick ut på att bli i det närmaste oövervinnerlig som cyborg? Först då kunde man kasta sig från klippkanter. Vad skulle det bevisa att göra det innan dess? Ett argument som tydligt avslöjade att Nehr totalt hade missuppfattat vad alla dessa uttagningar i Dodges cyborgprogram gick ut på, och också vilken ynkygg han egentligen var. Denna brist på mod från Nehrs sida hade visat sig i de flesta av prövningarna, i synnerhet de fysiska och farliga. Han hade inte backat ur från alla, vissa hade han genomfört och t.o.m. varit bättre än de flesta andra av testpersonerna. Men Nehr hade aldrig slagit Cogo under något test.

Aldrig någonsin.

Nehr hade, i de bästa fall, ständigt slutat som tvåa. Och han hade inte precis visat sig vara en god förlorare.

Dodge lämnade över skärmpattan till Doktor Kitty så att hon åter fick studera alla fakta de hade om Nehr. Under tiden lade Professorn armarna i kors och riktade åter uppmärksamheten till den stora väggskrämen. Han förnekade inte vad Cogo påminde om, men han ogillade den unge mannens arrogans. Dodge trodde verkligen att denna snorkiga självsäkerhet numera skulle ha varit ett avslutat kapitel. Tydligt hade han haft fel.

- ”Att vara för impulsiv är oaktsamt och oansvarigt, både mot andra och sig själv. Du borde ha lärt dig det vid det här laget, spoling.”

Den unge cyborgens ögon smalnade. Han missade inte det kritiserande tonläget i den kortvuxne Professorns tonläge och Cogo hade aldrig gillat det där tonläget. Förr hade han kanske förtjänat sådan kritik, han förnekade inte de illdåd han en gång hade gjort. Men han förtjänade inte sådan kritik idag. Inte nu. Inte efter allt han hade utfört och uppnått för att gottgöra allt ont han hade gjort.

- ”Jag *har* lärt detta!” muttrade han tillrättavisande. - ”Jag var resekamrat med Djorgo tillräckligt länge för att se fördelarna med att utvärdera en situation först innan man kastar sig rätt in i den.”

Djorgo hade på många sätt varit en utmärkt lärare och förebild, Cogo hade lärt mycket av sin militära vän. Disciplin och tålmod framför allt. Han *hade* förändrats! Varför verkade Dodge fortfarande inte se det hos honom? Var den gamle helt enkelt för stolt för att vilja

se att han kunde förändras? Eller ville Dodge helt enkelt bara provocera honom för att testa hans lojalitet?

Gjorde minnena av Nehr och cyborgprojektet honom plötsligt paranoid?

- ”Men, till skillnad ifrån Nehr, så är Djorgo inte alls rädd för att agera i tid när det behövs,” fortsatte Cogo och struntade i Dodges missriktade kritik. - ”I en situation på liv och död har man inte lyxen att avvakta för länge. Helse, t.o.m. Haka är ljusår före Nehr vad gäller spontanitet och djärvhet. Hela tiden skröt han vitt och brett om hur bäst lämpad han var av oss alla att bli en cyborg, att det var hans öde.”

Cogo himlade med ögonen när han påminde sig själv hur löjeväckande han alltid hade uppfattat Nehr som. All den där predikan om hans öde hit och öde dit hade bara tröttat ut honom. Inte konstigt att han hade valt att inte minnas karln.

- ”Sanningen var att Nehr var rädd för det okända, och för att skada sig,” fortsatte Cogo och flinade åter igen med skadeglädje. - ”Han ville alltid förbereda allt in i minsta detalj först innan han agerade och utförde testerna. Och det var bara då han lyckades. Har jag inte rätt, Professorn?”

Dodge svarade inte men nickade tillslut medgivande. Cogos minnen av Nehr och dennes ständiga försiktighet inför varje ny prövning var inte felaktig.

- ”Det verkar som om han inte har förändrats mycket,” tillade Cogo som en eftertanke, en eftertanke som fick hans skadeglädje att dra sig undan. Han kunde inte flina åt Nehr längre som han hade kunnat förr. Nej, hans medtävlare var fortfarande beräknande och numera tydligen en mycket mäktigare konkurrent. Denna försiktighet hade visat sig vara en dålig strategi under Dodges cyborgprogram men betydligt mer effektiv nu på Great King! Just nu var det Nehr som skrattade sist. Det var Nehr som ensam skyndade mot målet och som var på väg att ta det slutgiltiga priset. Aurora!

- ”Förbannat!”

Åter igen knöt Cogo näven i frustration och drömde till kontrollpanelen, lyckligtvis med betydligt mindre kraft än förra gången. Den här gången var frustrationen riktad mot honom själv. Cogo stirrade på de olika bilderna av Nehr som Dodge hade sänt till honom. Hur kunde han ha varit så blind?

- ”Varför kände jag inte igen honom?” frågade han sig själv irriterat och skakade på huvudet. - ”Hela tiden hade jag känslan av att han var bekant på något vis men jag kunde inte placera honom. Hans namn borde ha fått en klocka att ringa i bakhuvudet men det gjorde inte det.”

Han riktade åter uppmärksamheten till de två vetenskapsmännen hemma på Jorden.

- ”Men vad i hela friden gör Nehr här ute, 30 000 ljusår från Jorden?”

Cogo hade just ställt den viktigaste frågan av dem alla i detta mystiska pussel. Men för Dodge var det inget mysterium. Han visste något om Nehr som Cogo, tills nu, hade blivit förskonad från. Det var tragiskt att pojken nu skulle behöva få veta resten, och på detta sätt.

- ”Infriar sin vendetta,” svarade Professorn kort och ångerfullt. Cogos ögon smalnade på nytt och med växande misstänksamhet.

- ”Vendetta?”

En vendetta var en personlig angelägenhet, inget mindre. Och en illvillig sådan. Vad var det Dodge under alla dessa år inte hade berättat för honom?

- ”Förutom att du var den mest lovande av mina kandidater att bli en cyborg så fanns det ytterligare en anledning till varför jag valde dig i stället för honom.”

Cogo lutade sig tillbaka i sitt cockpitsäte och lade armarna i kors.

- ”Jag är idel öra, Professorn.”

Pojken var otålig. Under omständigheterna var det inte alls förvånande. Den kortvuxne Professorn sänkte blicken ett ögonblick. Han var osäker på hur Cogo skulle reagera. Och att inte kunna förutsäga det var oroväckande. Den unge cyborggen var ökänd för sitt hetsiga temperament som i praktiken jämställde honom med en tidsinställd bomb som kunde explodera när som helst. Men trots den risken förtjänade Cogo att få veta sanningen.

Dodge drog ett djupt andetag och såg den unge mannen i ögonen på skärmen framför honom.

- ”Mot slutet av gallringen, när det bara fanns ett fåtal kvar av er som jag hade att välja bland, började Nehr komma med vad jag trodde var tomma hotelser om jag skulle välja dig i stället för honom. Faktum var att han var oerhört envis om saken. Mer korrekt uttryckt så var han i det närmaste besatt av att jag inte skulle välja dig.”

Sakta lutade sig Cogo framåt i sätet igen. Han flämtade till och stirrade på den kortvuxne vetenskapsmannen, den geniala professorn som för alltid hade förändrat hans liv. Så länge han hade känt Dodge hade han funnit mycket nöje i att retas med honom, professors klumpighet och faktumet att Dodge var så lättretad gjorde det helt enkelt för frestande för att låta bli. Men efter att ha fått höra detta om Nehr var det inte en längtan efter att få gäcka Dodge som for genom Cogos tankar. Snarare något helt annat.

- ”Han hotade dig..!?”

Med tanke av vad han kunde minnas av Nehr, och efter vad han hittills hade fått höra om karln här och nu, var Cogo egentligen inte särskilt förvånad. Men det gjorde ändå ont att få höra att Dodge hade blivit utsatt för hotelser. Det gjorde faktiskt ondare i hjärtat än förväntat.

- ”Till en början trodde jag att han bara var tävlingsinriktad och ambitiös och därför ignorerade jag honom,” fortsatte Dodge och Cogo lyssnade noga på varje ord. - ”Men jag förstod snabbt att Nehr inte var delaktig i projektet för vetenskapens skull eller för privilegiet att bli den mest avancerade cyborggen genom alla tider. Han verkade långt mer intresserad av att se till att jag valde vem som helst utom du, Cogo.”

Den unge cyborggen skakade på huvudet.

- ”Varför?” undrade han. - ”Vad hade han emot mig?”

- ”Det sa han aldrig,” svarade Dodge, ångerfull över att han inte hade ett bättre svar att ge. - ”Bara att han ansåg att du var ovärdig att bli uttagen och att du inte ens hörde hemma i projektet i första taget. Nehr hade den ena kritiken efter den andra mot dig men aldrig någon tydlig anledning varför. Han hade tydligt agg mot dig men vad det var har jag ingen aning om.”

Förvirrad över detta okända ogillande ryckte Cogo på axlarna. Han hade inget svar att ge heller. Han tänkte tillbaka till tiden då han hade ingått i Dodges cyborgprogram och försökte vekligen minnas allt han kunde om Nehr. Att minnas de andra deltagarna var lättare sagt än gjort, Cogo hade varit delaktig i projektet med endast ett mål i sikte; att vinna! Han hade ofta hållit sig för sig själv och fokuserat på nästa test, att knyta ann med de andra deltagarna hade inte precis varit någon prioritet. Men han kunde fortfarande minnas vilka de andra var, inkluderat Nehr som med sitt högdragna sätt hade dragit uppmärksamhet till sig. Att hans flera år äldre konkurrent hade varit arrogant och allmänt otrevlig mot dem alla kom han lätt ihåg men han kunde inte alls minnas någonting om att Nehr skulle ha haft något personligt agg mot honom. Detta avslöjande var verkligen en fullständig överraskning.

- ”Jag har ingen aning heller, Professorn,” svarade han. - ”Innan jag anslöt mig till ert projekt hade jag aldrig hört talas om Nehr, än mindre sett honom tidigare. Om jag har gjort honom något måste det ha varit i ett tidigare liv eller nåt. Uppenbarligen vågade han aldrig konfrontera mig om saken öga mot öga. Men han vågade hota er..!”

Cogos blick hårdnade. Att någon hotade någon som stod honom nära tolererade han inte, oavsett om hoten var flera år gamla.

- ”Att han var en ynkrygg förstod jag snabbt redan på den tiden men jag visste inte att han också var en sådan ömklig ynkrygg!”

- ”Nehr kanske inte ville riskera en direkt konfrontation med dig, Cogo, men han tog en annan risk som lyckligtvis inte gick honom vägen,” tillade Dodge.

- ”Vad för risk?”

Ju mer Dodge berättade desto mer intresserad blev Cogo. Han önskade att han hade vetat om allt det här redan igår kväll!

- ”Vi tog honom på bar gärning när han olovligt försökte att hacka sig in i vår server där vi sparade alla uppgifter om hela projektet och samtliga deltagare, inkluderat dig,” förklarade Dodge.

- ”Vad letade han efter?” undrade Kitty som lika nyfiket som Cogo hade lyssnat uppmärksammat på Dodges berättelse.

- ”Det är fortfarande oklart eftersom vi hann stoppa honom i tid,” svarade Dodge. - ”Men den grundläggande cyborgtekniken och de revolutionerande framstegen som Cogo slutligen fick implanterade verkade ha varit i hans intresse, så mycket vet vi.”

Professorn vände blicken mot den stora väggskärmen igen.

- ”Nehr förnekade det inte ens,” fortsatte han och gestikulerade vilt med bägge händer medan han berättade. - ”Just därför uteslöt jag honom ur projektet helt och hållet med omedelbar verkan, han bevisade med sina handlingar och uttalanden om Cogo att han inte var rätt person att bli min nya cyborg. Och att hacka sig in i servern var en brottslig handling, han hade tur att jag bestämde mig för att inte väcka åtal mot honom. Nehr visade tydligt att han inte var mogen eller ödmjuk nog att hantera den styrka jag till dess hade övervägt att ge till honom.”

Cogo svalde klumpen i halsen och skakade på huvudet. Även om han visste att Dodge inte hittade på hela den här historien hade han ändå lite svårt att tro på alltihop. Det som var svårast att acceptera var att han aldrig hade fått veta något av det här tidigare.

- ”Varför har du aldrig berättat om hans hotelser förut, Professorn?” undrade han. Dodge suckade och hans annars så oroliga uppsyn avslöjade ändå ett litet leende i denna stund p.g.a. pojkenes omtänksamhet.

- ”Vilken skillnad skulle det ha gjort?” frågade han tillbaka. - ”Jag tog aldrig hans hotelser på allvar. Nehr skrämde mig aldrig, snarare bara irriterade mig när hans hotfulla uttalanden om dig började bli för många. Dessutom, du behövde fokusera på projektet och att ta dig igenom alla steg i gallringen. Jag diskuterade aldrig med någon av er om de övriga deltagarna, det vet du.”

Cogo var tvungen att erkänna att Dodge hade rätt. Det var många år sedan nu och han själv hade varit en annan person. Det lugnade honom att Dodge aldrig hade känt sig skrämmd av Nehrs hotelser men Cogo kände att han ändå hade svårt att släppa det nu när han visste om det.

- ”Så, efter att Nehr kickades ur projektet, vart tog han vägen?” undrade han. Historien kunde inte bara sluta där.

- ”Ingen vet,” svarade Dodge med en axelryckning. - ”Det sista jag hörde honom säga var att han svor att han skulle hämnas och sedan lämnade han Jorden i ilska. Vi har inte hört något av honom sedan dess.”

Professorn gjorde en kort paus och studerade Cogo noga på skärmen framför honom. Det verkade som om han fråg och med nu var tvungen att omvärdera sina sista sagda ord.

- ”Om det verkligen är den samme Nehr som du har sett på Great King så verkar det som att vi inte bara har fått reda på var han numera håller hus utan också att hans hot inte var så tomma trots allt,” fortsatte han i eftertanke och hans röst blev allt allvarligare. - ”Att han har rest enda dit av alla platser i Vintergatan kan inte vara en slump. Om det är han och om han fortfarande söker hämnd mot oss så är han där han kan göra oss båda mest skada. Dig mest av allt.”

Cogo nickade instämmande. Han gillade inte att erkänna det men Professor Dodge hade rätt. Att de båda talade om samma Nehr tvivlade han inte ett ögonblick på längre. Och om han fortfarande sökte hämnd på dem så hade Nehr verkligen placerat sig där han kunde göra dem mest skada, likväl psykologiskt som fysiskt. Efter att fått höra Dodges historia började Cogo lägga de nya pusselbitarna på plats. Vad han själv hade sett och hört igår kväll började nu stämma allt mer.

- ”Jag tror jag börjar förstå nu,” sa han och riktade uppmärksamheten mot de båda vetenskapsmännen hemma på Jorden. - ”Medan jag tjuvlyssnade på samtalet mellan Nehr och Prinsessan igår kväll hörde jag honom uttryckligen säga flera gånger att han specifikt vill träffa mig. Han fick det att låta som att han vill visa sin tacksamhet för att jag hade beskyddat henne men jag kände med en gång att något inte stämmer. Hans tacksamhet kändes både falsk och framtvingad, att det måste finnas andra motiv dolda undertill.”

- ”Vad tror du hans motiv kan vara?” undrade Kitty. Cogos blick flackade en aning. Hennes fråga gjorde honom nervös. Han hade ett svar att ge henne men han var osäker på om det var det svar hon önskade. Vad han trodde var baserat på instinkter, inte fakta.

- ”Jag kan inte bevisa någonting, Doktorn” erkände han nervöst.

- ”Strunt samma vad du kan bevisa just nu, Cogo,” svarade Kitty lugnande. - ”Vad säger din magkänsla dig?”

Hans magkänsla?

Cogo observerade den långsmala kvinnan på skärmen framför honom. Hon hade sannerligen ett lika stort hjärta som hon var genialisk. Istället för att fortsätta göra honom nervös stärkte Doktor Kitty hans självförtroende med sin nya fråga. Hon hedrade honom genom att lita mer på hans instinkter än på vad han kunde bevisa. Och Cogo skulle svara henne så ärligt han kunde.

- ”Att Nehr har iscensatt alltihop,” sa han. - ”Att han ligger bakom alla våra kommunikationsproblem och utnyttjar nu Prinsessan som bete. Att det egentligen är mig han vill åt, inte henne!”

Tanken hade faktiskt inte slagit honom tidigare, i alla fall inte med sådan övertygelse. Men så fort han yttrade orden kände Cogo att det var sanningen bakom allt som höll på att hända på Great King. Han själv var anledningen och det sanna målet bakom Lord Nehrs avsikter. Det enda de fortfarande inte visste var varför. Han slog näven i handflatan. Allt fler pusselbitar föll på plats ju mer han tänkte efter.

- ”Obalansen i galaxenergin, kommunikationsstörningarna, bröllopet; den jäveln visste att det skulle locka fram oss – er två, mig, Haka och Djorgo!”

Haka och Djorgo! Hans två kamrater! Cogo flämtade till när han tänkte på sina bästa vänner. De var fortfarande kvar på Great King, i tron att de skulle gästa ett bröllop. Men

de var sannerligen lika mycket spelbrickor i det här som de andra, kanske t.o.m. fångna eller värre! Blotta tanken fick honom att må illa. Och gjorde honom ännu argare än vad han redan var.

- ”De är båda i stor fara nu också, precis som Aurora,” fortsatte Cogo medan han tänkte högt. - ”Nehr vill åt allt som betyder något för mig.”

- ”Det är vad jag också misstänker, Cogo,” var Dodge dessvärre tvungen att hålla med om.

Cogo studerade den kortvuxne Professorn under ett par sekunders tystnad. Hans känslor var klivna. Hans sunda förnuft sa honom att det aldrig hade funnits någon anledning för Dodge att berätta allt det här om Nehr tidigare. Men hans hjärta delade inte den uppfattningen. Om han hade vetat mer kanske han redan hade kunnat göra något åt situationen. Aurora hade kunnat vara i trygghet! Nåväl, som Doktor Kitty brukade säga; det fanns ingen anledning att gråta över spilld mjölk. Det viktiga var vad de skulle göra åt saken från och med nu.

- ”Professor Dodge, finns det något mer om Nehr som jag behöver veta?” frågade han.

Dodge skakade på huvudet. Han önskade att han hade mer värdefull information att ge.

- ”Det finns inget mer av värde som jag känner till, jag har redan skickat dig all information jag har om honom,” sa han. - ”Han var ung, stark, uthållig och målinriktad. Och envis som en åsna.”

Professorn slängde en hastig blick till Kitty. Han kunde inte låta bli.

- ”Påminner om en annan vi känner,” tillade han sarkastiskt. Kitty log instämmande.

Cogo fnös till men fann ingen anledning att protestera. Att han var envis var sanningen, ingen förolämpning.

- ”Han är också föräldralös och det fanns inga andra kända släktingar kvar i livet,” konstaterade Dodge ytterligare när han snabbt tittade igenom den knapphändiga informationen som han hade. - ”Nehr kom från ingenstans, precis som du. Men han var inte lika envis som du. Eller lika dumdrigt modig.”

- ”Som jag sa,” påminde Cogo med ett svagt leende.

- ”Och han hade inte ditt goda hjärta,” tillade Dodge. Den unge cyborgens leende spred sig.

- ”Det vet jag redan,” svarade han. - ”Dessutom har han inte vad han misslyckades att skaffa sig; mina cyborgkrafter!”

Cogos uppsyn blev allt mer självsäker och hans fingrar smekte ömt hans vapen som han bar vid höfterna.

- ”Och han har *inte* Astrolansen!”

- ”Bli inte för kaxig, Cogo!” varnade Dodge. - ”Om det stämmer att det verkligen är samme Nehr som du har sett med Drottning Aurora och att han har iscensatt allt det här för att komma åt dig så är han *väl* förberedd! Han vet redan vad du går för, din styrka och dina förmågor. Gud vet hur mycket Aurora kan ha berättat i god tro. Om han dessutom har lyckats övertyga en hel planet att följa honom kan han vara kapabel till vad som helst. Var försiktig, pojk!”

Den gamle mannen pekade på sitt skalliga huvud.

- ”Använd huvudet!” uppmanade han. - ”Tänk innan du agerar!”

- ”Dodge har rätt, Cogo,” instämde Kitty. - ”Vi måste ingripa men samtidigt får vi inte underskatta Nehr. Om han har lyckats lura Aurora så övertygande så har han nog ännu fler kort dolda i fickan. Än så länge vet vi bara vem fienden är, vi känner inte till hans styrka eller hans fullständiga agenda.”

Som alltid var Cogo tvungen att erkänna att de båda var betydligt klokare än honom själv, även om han den här gången hade själv haft lite av dessa tankar. Dodge och Kitty hade helt rätt i att Nehr inte borde underskattas lättvindigt. Han var förmodligen samma skrytmåns som Cogo hade lärt känna hemma på Jorden men nu kommenderade samme uppblåsta skrytmåns också en hel värld och dess armada. Spelet hade förändrats rejält. Och innan han själv började spela ville Cogo veta mer om de nya reglerna.

- ”Doktor Kitty, vad vet vi om planeten Ledzah?”

Kitty riktade sin elektro-spira mot en annan väggskärm intill henne och omgående visades information om planeten Ledzah.

- ”Deras solsystem ligger ungefär 100 ljusår från Great King,” berättade hon. - ”Det var inget solsystem ni passerade under er resa, från Jorden måste man åka en lätt omväg via Great King för att komma dit. Inte mycket är känt om dem, vi började få kännedom om de mest centralt belägna solsystemen i Vintergatan så sent som för bara några årtionden innan du föddes. Ingen expedition från Jorden har besökt Ledzah och ingen av dem har någonsin kommit till oss. Vad vi vet om varandra har delats genom ömsesidig radio- och videokommunikation.”

Cogo lade armarna i kors. Han var skeptisk.

- ”Med andra ord, det lilla som vi vet om dem kan vara falskt,” påpekade han med en lätt fnysning. Kitty nickade faktiskt instämmande.

- ”Den möjligheten och risken finns alltid och har också förekommit i vår relation till andra världar, men i Ledzahs fall så vågar jag tro att de inte har ljugit för oss,” förklarade hon. - ”De var alltid vänligt inställda och ivriga att få dela med sig eftersom deras värld och Jorden är på många sätt mycket lika. De är ett långt framskridit teknologiskt samhälle, annars hade vi aldrig ens kunnat kommunicera med dem på sådana avstånd.”

- ”Detta är sant,” instämde Dodge. - ”Jag har själv tagit del av den teknologi som de välvilligt har delat med sig till oss. Ofelbar och fantastisk teknologi som vi bara kunnat drömma om och som absolut har bevisat Ledzahernas goda vilja.”

Cogo höjde ett ögonbryn i förvånad nyfikenhet. Detta, precis som med Nehr, var rena nyheten för honom. Men han hann aldrig fråga vad detta rörde sig om mer exakt förrän Doktor Kitty fortsatte sin historia.

- ”De sägs också ha en imponerande rymdflotta. Och Ledzah har alltid varit känd för den unika kombinationen av att vara en demokrati men deras ledare kan lagligt inneha ämbetet i decennier, i vissa fall även på livstid.”

Det där lät motsägelsefullt enligt Cogo.

- ”Ni menar som en diktator?” undrade han trotsigt.

- ”Ja, men deras samhälle är inte diktatoriskt. Tvärt om,” rättade Kitty. - ”När folket vill ha en ny ledare så väljer de en ny. Men så länge de är nöjda med den de har så får han sitta kvar på obestämd tid. Och han får inte styra ensam. Både militären såväl som en folkets representant ser till att ledarskapet förblir balanserat.”

Cogo kunde inte förneka att ju mer Kitty berättade om Ledzah desto mer intresserad blev han. Än så länge var de tvungna att se Ledzaherna som sina fiender, Cogo gjorde det i alla fall. Under tvång eller frivilligt, de stod på Nehrs sida och det gjorde dem till hans fiender. Och ju mer man kände till sin fiende desto starkare blev man.

- ”Vet man vem som är Ledzahs ledare just nu?”

Han visste redan svaret. Men Cogo var intresserad av vad det officiella svaret kunde vara, om det stämde överens med verkligheten.

- ”Nej,” svarade Kitty och hon behövde inte ens läsa på väggskärmen för att veta det svaret. - ”Och det är därför jag faktiskt minns planeten extra väl. För flera år sedan nu så upphörde plötsligt all kontakt med deras värld. Vi fick aldrig någon förklaring. Det händer förvisso emellanåt av olika själ; naturkatastrofer, politisk oro...”

- ”Politisk oro?” avbröt Cogo. - ”Som i en statskupp? Att en ny ledare intar makten? Och ändrar balansen i maktpositionen?”

Den unge cyborgens frågor var inget mysterium. Kitty hade själv exakt samma frågor men till skillnad ifrån Cogo ville hon ställa dem med större försiktighet.

- ”Allt detta är fortfarande teorier, Cogo,” påpekade hon. Hon försökte lugna honom, få honom att vara tålmodig. Men just nu var det lite för mycket begärt.

- ”Ni ville ju höra vad min magkänsla säger mig,” påminde han henne. - ”Och ni måste ju erkänna, Doktor Kitty, att timingen stämmer lite för väl med att Nehr lämnade Jorden och att planeten Ledzah isolerar sig strax därefter, och nu dyker han plötsligt upp som deras ledare och ska gifta sig med Prinsessan, och verkar ha ett avgörande finger i att balansera upp galaxenergin. Och att han nu så gärna vill ha mig där som hedersgäst! Trots att han än gång hatade mig. Alltihop stinker genomruttet rakt igenom!”

- ”Jag förstår och delar din oro,” svarade hon med bevarat lugn. - ”Men vi kan inte dra några slutsatser än. Vi vet fortfarande inte vad Nehrs planer är.”

- ”Kanske inte...” muttrade Cogo. Han kände sig frustrerad. Att inte få ta till handling låg inte för honom, tvärt om. Han förstod logiken i vad den kvinnliga vetenskapsmannen sa honom men just nu kändes tålmod som fel strategi. Tiden var redan knapp och att sitta här gav dem inga svar.

- ”Men vi måste göra någonting, Doktorn!” utbrast han otåligt och kunde inte dölja sin stora, personliga oro. - ”Vad än Nehr håller på med kan vi inte låta honom fortsätta. Aurora är i fara, han utnyttjar henne. Och både Haka och Djorgo är helt ovetande om vad som händer. De är allihop lurade i en fälla... och det är mitt fel.”

Hans självinsikt blev allt större. Och allvaret i det gjorde ont, gjorde ondare för vart enda passerande ögonblick. Det hade varit länge sedan nu som Cogo hade varit anledningen till att hemska saker skedde. Att åter stå i ett sådant handlingens centrum var ingen önskvärd återkomst.

- ”Allt som händer här är mitt fel.”

I det förflutna hade han personligen och handgripligen varit ansvarig till att hemska saker hade skett. Nu skedde det utan hans vetskap, bakom hans rygg, och utfördes av andra. Men han var ändå orsaken. Åtminstone emotionellt var det här scenariot värre. Nu kunde han inte bara välja att sluta.

Cogo knöt nävarna i ilska. Allt han höll kärt var på väg att tas ifrån honom. Det handlade inte bara om Aurora längre utan också om Haka och Djorgo, kanske hela Vintergatan som han kände till den. Hela hans liv höll på att ryckas ifrån honom av en person från hans förflutna, en ynkrygg som varken då eller nu vågade utmana honom öga mot öga! Ändock, Nehr hade utmanat honom, åter igen. Och den här gången hotade han hans vänner. Det största misstag han kunde ha gjort.

Cogos ögon smalnade och hans blick mörknade. Hans vrede kokade inom honom. Han knöt händerna så hårt att de nu skakade. Ingen utsatte hans vänner, dem han älskade, för fara och kom undan med det!

Ingen!

- ”Om Nehr så mycket som kröker ett hår på deras huvuden svär jag på mitt liv att han kommer att få stå till svars!” lovade han högt, mest till sig själv. - ”Han kommer att få ångra bittert att han utmanade mig!”

Det kröp längs Professor Dodges ryggrad när han såg och hörde den unge mannens reaktion och beslutsamhet. Faktum var att det fick nästan den gamle mannen att kallsvettas. För det var betydligt mer än bara beslutsamhet som hade uppenbarat sig i Cogos blick. Det var en blick som bokstavligen kunde döda. Och det fick Dodge att må riktiga illa till mods. Trots allt, han hade sett den blicken förut. Han hade trott att denna mörka tid i Jan Cogos liv var för alltid över. Nu stod det mycket klart för honom att han hade haft fel. Och det var minst lika illa som att Nehr hade återkommit med sitt hämndbegär.

Dodge var på väg att säga något om saken när Doktor Kitty steg emellan och hindrade sin kollega från risken att skapa en situation som de varken ville ha eller hade tid med.

- ”Vi kommer att göra allt vi kan härifrån för att hjälpa dig, Cogo,” sa hon. - ”Om vi får reda på något mer som du behöver veta kontakter vi dig igen. Under tiden, skynda dig tillbaka till Great King! Försök att ta reda på Nehrs sanna avsikter, och stoppa honom innan han hinner förfölja dem. Men vad som än händer; du måste beskydda Aurora till varje pris!”

Den goda doktorn behövde inte be honom två gånger.

- ”Det kan ni lita på att jag kommer att göra!” lovade Cogo. Det var ett löfte som var överflödigt men som han ändå tänkte hålla till sitt sista andetag.

- ”Men var försiktig,” uppmanade Kitty. - ”Underskatta inte Nehr och all den tid han kan ha lagt på att planera sin hämnd. Du kommer att behöva hjälp. Du borde inte konfrontera honom ensam, Cogo.”

Cyborgen log mot den kvinnliga vetenskapsmannen hemma på Jorden. Vad hon uppmanade hade han redan övervägt.

- ”Jag vet precis vilka två jag ska be om hjälp, Doktor Kitty,” svarade han och blinkade med en ögat åt henne. - ”Jag hoppas bara att inget har hänt Haka och Djorgo medan jag varit borta. Jag måste skynda mig.”

Cogo gjorde några snabba inställningar på Starcrows instrument och tog därefter åter på sig sin vit-röda hjälm. Det var dags att sluta vara passiv och istället ingripa.

- ”Vänta lite, Cogo!” insköt Dodge. - ”Vet du varför kommunikationen åter fungerar igen? Det kanske är en fälla.”

Cogo slängde bara ett hastigt öga mot skärmen. Just nu var skeppets kontroller av större intresse.

- ”Ingen aning, Dotchie. Och just nu har jag inte tid att bry mig. Vi hörs senare.”

Starcrows styrraketer drog på för full fart och skeppet gjorde en helvändning tillbaka mot Great King. I samma stund blev den stora väggskärmen i labbet på Jorden svart. Cogo hade stängt av all kommunikation. Irriterad sträckte Professor Dodge bägge händerna i luften.

- ”Det är Dodge, för bövelen! Dodge!” utbrast han frustrerat. - ”När ska du lära dig mitt namn, spoling!?”

Naturligtvis kom det inget svar. Skärmen förblev svart. Dodge suckade djupt och vände sig om. Han var upprörd och inte enbart p.g.a. Cogos sedvanliga oförskämdhet. Det var professorn van vid. Nej, det var snarare den nyuppväckta vrede i den unge cyborgens hjärta som var upprörande. Åter igen var ett biologiskt massförstörelsevapen frisläppt och

utan kontroll. Åter igen anklagade Dodge sig själv för detta misslyckande. Förutom att det den här gången var än värre. Den här gången var det inte bara ett vapen bortom deras kontroll. Det kunde vara två. Och han hade skapat dem båda två.

- "Åh, Kitty... vad har jag gjort?" jämrade Dodge och dolde skamset ansiktet i bägge händerna. - "Först Cogo och nu Nehr! Varför driver jag dessa unga män in i sådana aggressiva beteenden? Vad har jag gjort för fel?"

Kitty gick sakta fram till sin kortvuxne kollega och lade en lugnande hand på hans axel.

- "Ni gjorde ingenting fel, Professor Dodge," försäkrade hon. - "Ni valde den som var bäst lämpad att bli en cyborg. Och både min professionella och personliga åsikt är att ni valde den rätte."

Dodge var inte övertygad. Inte längre.

- "Men kan Cogo, med sitt hetsiga temperament och brist på tålmod, hantera det här på bästa sätt?" undrade han högst oroat och började vanka fram och tillbaka i det stora labbrummet. - "Nehr har åter blivit hans rival. Men den här gången är inte första pris att bli den mest avancerade cyborggen i historien, nu handlar det om Drottning Aurora. Och med henne hela galaxens öde."

Dodge stannade och mötte Kittys blick.

- "Cogo är modig men tanklös," påminde han. - "Om Nehr fortfarande är ute efter hämnd så har han haft många år att förbereda sig. Att han har Ledzahernas militär till sitt förfogande är mycket olycksbådande. Är detta en konfrontation mellan dem två som jag ansåg vara den rätte och orätte? Eller är det en konfrontation mellan två orätta?"

- "Vi vet ännu mycket lite om Nehrs styrka och sanna avsikter," höll Kitty med om, men det var också allt hon höll med sin kollega om. - "Men en sak kan jag lova er, Dodge; detta är *inte* en konfrontation mellan två ovärdiga individer. Endast en av dem är ovärdig, och det är inte Cogo."

- "Ni låter så säker," mumlade Dodge. Kitty log mot honom.

- "Vad vi vet helt säkert är att Jan Cogo är mycket varmhjärtad," sa hon. - "Han älskar Aurora men hans känslor sträcker sig betydligt längre än så. Han är lika trogen Haka och Djorgo och har alltid visat sin lojalitet till Jorden, till Great King och till att bevara freden i Vintergatan."

Hon gjorde en gest mot den stora väggskärmen bakom henne.

- "Ni hörde honom precis, Professorn; han är alltid ivrig att få hjälpa till när han kan och att få göra det rätta. Och han tog mycket illa vid sig när han fick höra att Nehr hade hotat er, trots att det skedde för många år sedan."

Dodge kunde inte argumentera mot det. Hur obstinat och retfull Cogo än kunde bli så fanns det också en sida hos pojken som var mycket överbeskyddande och omtänksam och det var inte bara Aurora som den riktade sig mot.

- "Han är förvisso impulsiv och otålig men han saknar varken kunskap eller moral, han har bevisat det vid det här laget," fortsatte Kitty. - "Cogo är vår tids beskyddare. Inte enbart p.g.a. de krafter ni har gett honom eller att han är den ende som kan hantera Astrolansen utan också för att han vet när och varför han ska använda sina förmågor."

Hans kvinnliga kollega hade alltid visat stark tillförlit till Cogo, långt mer än vad han själv för det mesta hade vågat göra. Hur han nu önskade att han kunde dela hennes optimism. Men efter vad han nyss hade bevittnat på väggskärmen var det omöjligt.

Dodge kunde inte förstå varför Kitty inte tog Cogos lynniga vrede på större allvar.

- "Det har inte alltid varit så," påminde han bittert. - "Det är sant, Cogo uppträdde väl över alla mina förväntningar under resan till Great King, med några få undantag. Och han

har hållit sig i skinnet sedan dess. Men det här är annorlunda. Hans dunkla förflutna har återvänt och kommit ikapp honom, något jag så innerligt hade hoppats aldrig skulle hända igen.”

Det fanns tydligt tvivel i Kittys ögon. Men Dodge visste vad han hade sett. Det var ingen inbillning. Han kände Cogo för väl.

- ”Jag såg det i hans ögon!” utbrast han varnande och pekade bort mot den nedsläckta skärmen. - ”Den här gången verkar det vara betydligt mer personligt för honom än vad alla andra tidigare utmaningar har varit. Något mer måste ha hänt på Great King som han inte berättar för oss, något som innefattar Aurora.”

- ”Naturligtvis har det gjort det, käre Dodge.”

Kittys tveklösa och självklara svar fick den gamle Professorn att stanna upp. Han stirrade förvånat på henne. Själv hade han bara gjort ett logisk antagande, han hade inga klara bevis. Tydligt hade hans kvinnliga kollega lyckats ha större insikt, även om han inte kunde förstå hur eller vad det kunde vara.

- ”Nehr är ett hot mot Aurora på ett sätt som ingen annan fiende har varit,” fortsatte Kitty med lugn bestämdhet. - ”Nehr verkar inte vara intresserad av att döda henne. I stället lurar han henne att behöva gifta sig med honom så han kan kontrollera henne och hennes unika förmåga. Auroras heder är i fara. Cogo är rädd att förlora henne, förlora henne till en man som utnyttjar henne för att komma åt honom. Detta är i allra högsta grad personligt för honom, Professorn. Han kan inte respektera detta giftemål för han vet hur fel det är och att Aurora själv inte vill göra detta.”

Hennes finurliga, lilla leende återvände.

- ”Vår unge cyborg är svartsjuk,” tillade hon.

Svartsjuk? Det var ingenting nytt. Enda sedan Cogo hade träffat den unga Prinsessan och insett att han inte ensam skulle beskydda henne hade han varit svartsjuk. Såvida inte något nytt hade hänt, precis som Dodge själv hade gissat och som Kitty antydde, som kunde förvandla denna svartsjuka till den dödsföraktade vrede som Professorn precis hade sett hos den unge mannen. Men det skulle endast vara möjligt om det fanns något mer och djupare att vara svartsjuk på!

- ”Tror ni... att han faktiskt har vågat tala om för henne hur han känner?” frågade Dodge.

Kittys leende dröjde sig kvar. Senast hon hade sett Cogo hade varit i hennes privata labb här på Jorden innan han hade gett sig av till Great King. Hon hade starkt reflekterat över det nästan livlösa intryck han hade gett henne då, med sömnproblem och allmän depression. Han hade varit så olycklig. Cogo hade gett henne ett helt annat intryck idag. Även om hon nu enbart hade sett honom via en skärm hade förändringen ändå varit lika tydlig som påtagligt uppenbar. Färgen hade återvänt till hans hy och hans mörkblå ögon var åter full av liv, även om det hade varit mest ilska och oro han hade uttryckt. Men även ilska och oro var känslor. En vecka tidigare hade Cogo inte ens uttryckt såpass mycket. Och ingen blev arg eller orolig utan anledning. Detta var inga skottsäkra bevis men Kitty kände sanningen inom sig. Den unge cyborgens återförening med Aurora hade väckt honom till liv igen, han var åter sitt gamla jag, men det måste ha krävts mer än så för att hålla honom ur depressionen. Den unga Drottningen måste ha sagt, gjort eller gett honom något som hon aldrig hade gjort tidigare. Och Cogo hade sannolikt övervunnit sin blyghet och gett det samma tillbaka. Kitty hade starka aningar om vad det var.

- ”Med tanke på hur arg han var på oss när han trodde att vi hade undanhållit vetskapen om bröllopsplanerna... ja!” svarade hon självsäkert. - ”Jag vågar gissa att Cogo tillslut tordes säga Aurora sanningen om hur mycket han älskar henne. Och om han gjorde det är jag ännu mera säker på att han fick sina känslor besvarade. Aurora skulle aldrig förneka honom sanningen om sina egna känslor om hon äntligen har fått vetskap om hans.” Kitty greppade sin elektro-spira med bägge händer och började själv att vandra långsamt fram och tillbaka genom rummet. Hon byggde inte sina slutsatser på gissningar, hon kände både Cogo och Aurora. Hon ansåg sig känna dem bägge två ganska väl vid det här laget.

- ”Dessutom, med tanke på allt som Cogo faktiskt visste som pågick, fakta som han bara kan ha fått reda på av Aurora personligen, så måste de båda ha anförtrott sig till varandra på ett mycket djupt plan, betydligt djupare än tidigare,” fortsatte hon. - ”Jag tror dem båda står varandra närmare nu än vad de någonsin har gjort, både med tillförlit såväl som intimt. Glöm inte, Professorn, att de båda är unga och attraherade av varandra. Tids nog, med lite mod, skulle deras sanna känslor för varandra ha kommit fram ändå. Vår nya desperata situation har helt enkelt sett till att det skedde snabbare.”

Dodge var dock fortfarande inte övertygad. Kanske han inte såg det som Kitty såg eftersom han inte var en kvinna. Däremot kunde han redan förutse hur Cogo med stor sannolikhet skulle reagera om någonting skulle hända Aurora, oavsett om deras förhållande hade blivit intimare eller ej. Och om Kitty hade rätt och så hade skett så var den redan prekära situationen oräkneligt värre. Om Cogos känslor verkligen hade blivit besvarade av den unga Drottningen och faktumet att en annan man nu tänkte tvinga sig emellan dem, en man från Cogos förflutna vars ogillande för honom var väl dokumenterat, så kunde precis vad som helst hända utan begränsningar. Och det kunde lämna oåterkalleliga konsekvenser över hela galaxen i värsta fall. Och Cogo skulle inte bry sig det ringaste.

- ”Om det stämmer finns det ingenting som kan hejda honom om hans känslor blir sårade igen. Och det är just *det* som skrämmer mig,” förklarade Dodge. - ”Ju mer personligt motiverad Cogo är desto farligare kan han bli. Hela den här situationen är, i bästa fall, beklaglig.”

- ”Beklaglig?”

Det var inte ofta Doktor Kitty blev genuint överraskad men nu hände det. Hon förstod Dodges oro men den var allt för överdriven. Dodge talade om den unge cyborgens som om han var ett barn, inte den ansvarsfulla vuxna man som Cogo hade bevisat att han hade blivit. Och det var inte bara denna misstro hos Professorn som förvånade Kitty.

- ”Ni förvånar mig, Dodge,” medgav hon kritiskt. - ”Ni ville ju att Cogo äntligen skulle berätta för Aurora hur han känner för henne. Ni uppmuntrade honom att säga henne sanningen.”

Dodge nickade.

- ”Det gjorde jag. Missförstå mig inte, Doktorn, jag önskar Cogo inget mindre än hans yttersta lycka, vart han än finner den. Och vi vet att inget gör honom lyckligare än Aurora,” medgav han. - ”Men jag hade inte förutsatt dessa risker med hans lycka. Om jag hade kunnat det hade jag inte uppmuntrat honom, inte nu. Jag trodde Drottningen skulle vara säker på Great King, att hon nu var utom fara.”

- ”Det gjorde vi alla, Professorn.”

Detta handlade inte enbart om Cogo. Drottning Aurora var, som hon alltid hade varit, deras högsta prioritet. Men, som det allra mesta i Universum, hennes öde var länkat till

Cogos och alla andras. En liten krusning på ytan på en plats kunde orsaka en storm på en annan.

- ”Om något händer henne, och Gud förbjude att det gör det, finns det ingenting eller någon som kan stå i Cogos väg för att hämnas henne. Han skulle bli en ostoppar kraft,” påpekade Dodge med bestämdhet. - ”Lade ni märke till den maniska vreden i hans ögon när han talade om Nehr? Sist jag såg den intensiva, ursinniga blicken hos honom rev han byggnader och tillintetgjorde skepp, för nöjes skull. Alla som försökte stoppa honom fick betala för sitt dumdristiga hjältemod. Utom ni.”

Den gamle vetenskapsmannen svalde hårt.

- ”Flera dog innan ni stoppade honom,” tillade han.

Dodge behövde inte påminna Kitty om hela den historien. Hon kunde den i detalj lika väl som honom. Ändå kände Professorn att han var tvungen att berätta den igen. Han ansåg att hans oro inte saknade argument eller förankring. Bekymrad och rastlös började han vanka fram och tillbaka igen.

- ”Galaxenergin är i obalans och den här gången har vi ingen aning om varför,” sammanfattade han. - ”Ett enda felaktigt beslut och det kan betyda slutet för oss alla.” Han vände sig mot henne.

- ”Kitty, jag vill verkligen lita på att Cogo kan hantera den här situationen och i vanliga fall skulle jag göra det utan tvekan men jag är inte säker på om jag kan den här gången. Jag ser upprepande mönster här, han är just nu åter igen emotionellt instabil och med tanke på vad som hände förra gången och inräknat allt som nu står på spel är jag riktigt orolig.”

- ”Det finns utan tvekan upprepande mönster här, ja, men de är inte identiska, Professorn.”

Kitty tog några steg närmare sin manlige kollega. Hennes graciösa sätt verkade nästan få henne att sväva framåt.

- ”Orsaken till Cogos bärsärk var andra människors elakhet mot honom, det var ingenting som han planerade att göra,” påminde hon. - ”Och med sin stora känslighet reagerade han på det enda sätt som han har varit van vid sedan barnsben, med defensiv aggressivitet. Därmed styrdes hans agerande av fel val. Att Cogo hade blivit en cyborg har egentligen ingenting med hans bärsärk att göra, det gjorde den bara så mycket mer förödande.”

- ”Det är just det jag fruktar, Doktor Kitty, att hans agerande ska styras av fel val igen.” Lugnt och självsäkert skakade Kitty på huvudet.

- ”Den cyborg ni skapade, Professorn, är inte samme cyborg idag. Det måste ni se tydligare än jag,” påpekade hon. - ”Till skillnad ifrån förra gången, Cogo står inte längre ensam och han vet om det. När han gick bärsärk var skadan inom honom redan gjord, nu försöker han själv stoppa den innan den sker. Hans vrede den här gången drivs av kärlek och hans vilja att beskydda den. Han har så mycket att förlora nu, det hade han inte förra gången. Han är också mognare och betydligt mer erfaren nu. Det har tagit honom tid att lägga en stor del av sitt ego åt sidan, och jag håller med om att han har fortfarande mycket att lära, men han har lärt sig att bruka sina krafter väl. Cogo förstår konsekvenserna av hans styrka idag, tidigare varken förstod eller brydde han sig om det. Hans enorma styrka korrupperar honom inte längre. Och han värnar numera om de oskyldiga. Må vara att han har blivit den mest avancerade cyborg i historien men han är fortfarande en människa i alla dess rätta avseenden. Och ni såg till att han förblev så mänsklig som möjligt, trots hans alla avancerade implantat.”

Dodge var inte helt säker på om Kitty medvetet smickrade honom, om hon på det viset ville lugna hans oro. Hur det än var, hon hade rätt och han kunde inte argumentera emot hennes vishet.

- ”Det är sant det ni säger,” erkände han. - ”Pojken är verkligen unik. Inte alls problemfri men mycket speciell. Han har kommit så långt...”

Nu sa han det själv. Och det var sant. Cogo var inte längre samma cyborg som han en gång skapade, han var en ung man nu, ingen pojke. Men denna förändring hade varit allt annat än smärtfri. Och det var mycket svårt för Dodge att ignorera sin egen skuld i det hela, hans samvete tillät honom inte att glömma. Men kanske fick hans skuld och besvikelse honom att glömma allt annat som hade hänt som hade varit allt annat än negativt. Kanske det var just det som Kitty försökte påminna honom om. Dodge hade redan från början haft mycket stora förhoppningar på Cogo när väl beslutet hade fattats att det var denne ungdom som skulle bli hans sista och mest spektakulära cyborg. Mycket av dessa förhoppningar hade raserats. Men kanske inte alla, trots allt.

- ”När jag gjorde Cogo till en cyborg ville jag att hans nya förmågor skulle få honom att utvecklas ytterligare, att han skulle växa lika mycket socialt som fysiologiskt,” förklarade Dodge öppen hjärtligt. - ”Det var också därför som jag valde honom. Jag ville att det bara skulle vara början på hans nya liv, ett bättre liv. Jag ville ge honom chansen att få förverkliga sina drömmar, inte göra honom till en simpel maskin. Det är därför jag specialiserade mig på att skapa cyborger i första taget, inte robotar. En cyborg är fortfarande en levande varelse, med alla dess behov. Och det är mer liv i den pojken än någon annan jag känner.”

Kitty log mot sin kollega igen. För att uppvisa såpass mycket tvivel i hans egen skapelse visade Professorn ändå en anmärkningsvärd omtanke på samma gång. Och ett tydligt hopp om att hans egna tvivel var felaktiga.

- ”Jag har alltid förstått varför ni valde Cogo, Professor Dodge,” sa hon. - ”Och jag har läst er slutrapport om honom när ert cyborgprojekt var avslutat. Till skillnad ifrån Nehr så var inte Cogos önskan att bli en cyborg enbart självisk. Målet för honom var inte bara självförverkligande utan att också kunna tjäna andra.”

Hennes vänliga uppsyn blev plötsligt mycket allvarligare. Hon och Dodge hade talat om detta förut men det var många år sedan nu och deras samtal hade aldrig varit så här detaljerade.

- ”Jag kunde ha tillintetgjort Cogo när han gick bärsärk, många önskade också att jag hade det,” erkände Kitty. Dodge stirrade på henne, först chockad och förvånad och sedan allt mer seriöst när hennes erkännande och dess betydelse började sjunka in.

- ”Men jag valde att skona honom och enbart fängsla honom på Månen för jag var övertygad, med Auroras hjälp, att han skulle bättra sig och visa sitt rätta jag om han bara fick möjligheten,” fortsatte hon. - ”Allt pojken behövde var något meningsfullt att kämpa för och jag såg till att ge det till honom. Och det, käre Dodge, har inte förändrats. De som vandrar på fel väg men som önskar att gå på den rätta måste få chansen och vägledningen att hamna rätt igen.”

Åter igen hade hon rätt. Och hennes visa ord hade verkligen en lugnande effekt på Dodge. Kitty hade gett Cogo en sista chans när ingen annan, inkluderat honom själv, varken hade velat eller kunnat. Och genom att skona den upproriska cyborggen hade hon samtidigt gjort Dodge en enorm tjänst också, en tjänst som Professorn var medveten om var större än vad han kunde betala tillbaka till henne. Men hon hade heller aldrig förväntat sig något i gengäld, förrän kanske nu. Hon ville verkligen att Dodge skulle försöka lita på Cogos omdöme såsom hon själv gjorde. Kitty litade lika mycket på den

mänskliga förmågan att göra gott som på alla de svar som vetenskapen kunde tillge. Hon hade tagit en stor risk med Cogo men det hade gett utdelning. Kanske var hon ännu skickligare på att förstå sig på det mänskliga än det vetenskapliga.

- ”Ni hyser verkligen stor omtanke för honom, Doktor Kitty,” konstaterade Dodge och inte utan beundran i rösten.

- ”Ja,” erkände hon utan tvekan. - ”Jag älskar Aurora som om hon vore min egen dotter. Hon älskar Cogo. Därmed älskar jag också honom.”

Dodge höjde ett ögonbryn i fascination.

- ”Intressant sufism, Doktorn.”

- ”Min omtanke är inte bara av emotionella skäl utan också av respekt och tacksamhet,” förklarade Kitty ytterligare. - ”Jan Cogo har blivit en krigare i ordets rätta bemärkelse, hans hjärta är hans starkaste vapen, inte Astrolansen. Stjärnan som han och Haka och Djorgo bär på bröstet är det sanna beviset på det och de alla tre har gjort sig förtjänta att bära dem. De är en enhet som kämpar för varandra och det de tror på. Nehr kan aldrig konkurrera mot det. Han tjänar enbart sig själv. Våra tre cyborger tjänar freden och rättvisan.”

Dodge nickade och lyckades t.o.m. le en aning. Han kunde inte argumentera emot henne längre. Kitty påminde honom om variabler han inte hade beräknat. Hur kunde han ha glömt bort Haka och Djorgo? Kitty hade rätt, den här situationen var inte alls som den förra. Han hade låtit sin rädsla och oro ta överhanden, och kanske mest av allt hans fördomar. Och kanske det egentligen var Nehr som oroade honom, inte Cogo. Dodge var tvungen att erkänna att han kände sig fortfarande chockad och omtumlad över att ha fått vetskap om Nehrs återkomst och att han verkade vara ansvarig för alla mysterier som nu pågick vid Great King. Cogo kanske hade uppvisat en hotfull attityd men det kanske var det enda som i praktiken kunde stoppa Nehr och hans ännu okända planer.

- ”Det är sant det ni säger, Doktor Kitty,” erkände han aningen skamsat och sänkte blicken ner i golvet. - ”Ni har alltid varit bättre än jag att lita på Cogos instinkter. Det är fel av mig att misstro honom.”

Kitty lade en tröstande hand på Dodges axel. När hon gjorde så höjde han blicken och möttes av hennes vänliga ansikte.

- ”Jag tror inte att ni egentligen misstror honom alls, Dodge. Ni fruktar att det förflutna ska återupprepas eftersom Nehr har återvänt. Jag vet hur mycket ni också håller av Cogo. Och också hur mycket ni klandrar er själv för hans bärsärk.”

- ”Utan mig hade det aldrig hänt,” insisterade han. Kitty lade nu bägge händerna på hans axlar.

- ”Utan er hade galaxenergin aldrig blivit återställd och Aurora hade varit död,” påminde hon. - ”Ni skapade inget monster, Professorn. Ni skapade någon som är stark nog att stoppa monster. Och nu måste vi våga lita på att han gör det igen.”

- ”Ni tror att vi fortfarande kan vinna det här?”

- ”Att överge den tron är att överge framtiden,” förklarade Kitty med absolut övertygelse. - ”Cogo är starkt motiverad och står inte ensam. Han kommer att göra er stolt, Professor Dodge.”

Den kortväxte, gamle mannen log brett. Det fanns åter hopp och tilltro i hans ögon.

- ”Det har han redan gjort,” erkände han. - ”Det har han *alltid* gjort.”